

Verheerlijking op de Berg

Doopsgezinde Gemeenten in het F.D.S.- en G.D.S.-gebied

28 FEBRUARI 2021

ZONDAG 'REMINISCERE' (Gedenk)

Ds. Renze Pieter Yetsenga, Groningen

Lezing:

Psalm 16

Marcus 9 : 2 – 10

Lied 213

Morgenglans der eeuwigheid,
licht aan 't eeuwig licht onttogen,
stel ons deze ochtendtijd
uwe heerlijkheid voor ogen
en verdrijf door uwe macht
onze nacht.

Lied 545

Christus staat in majesteit
door een stralenkrans omgeven
op de berg der heerlijkheid,
licht uit licht en eeuwig leven.
Halleluja.

Beste Mensen, Zusters en Broeders,

Boven de preekschets voor deze zondag staat:

'Zondag van het uitzicht'.

Wat kun je daar naar verlangen in situaties die wij kenschetsen als uitzichtloos.

Nu we in de Veertigdagentijd op weg zijn gegaan naar Pasen

- van de eerste zondag, het verblijf in de woestijn –

gaan we nu, op deze tweede zondag, naar de hoge berg.

Hij verheft ons uit het alledaags gebabbel, de wereld van drukte, gedoe, gekibbel, geruzie.

Hij richt onze gedachten en verlangens op het allerhoogste.

Op het uiteindelijke reisdoel.

Ook als onze weg meestal door laagland voert, of soms zelfs door een dal van de schaduw van de dood, moeten we het uitzicht dat we

2.

boven op de hoge berg hadden steeds terugroepen in onze herinnering.

Wie van ons ooit in de Alpen, of waar dan ook, op een hoge berg heeft gestaan, zonovergoten, met een kristalhelder uitzicht, heeft wellicht dat gevoel gehad dat vandaag ook in het evangelie wordt beschreven. Dat gevoel van 'wat zou ik dit graag willen vasthouden'. Ik hoorde iemand eens zeggen: 'Dit is een eenmalige gebeurtenis!'

Zoals ik die bijvoorbeeld tijdens de winterweek had, met sneeuw en ijs. Met dat verlangen om nog één keer rondom het dorp Arum te kunnen schaatsen op de Elfstedenroute en langs de boerderij waar ik ben opgegroeid. Een nostalgische toer met dat intens dankbare, blij gevoel bij het terugrijden naar Groningen.

Maar je hoeft niet per sé een hoge berg te beklimmen. Het kan ook een hele andere gebeurtenis zijn waarvan je zegt:

'Dit is zó uniek. Ik wou dat ik dit vast kon houden, dat ik het steeds terug laat keren, dat dat mogelijk zou zijn!'

Elk jaar komt dit evangeliegedeelte terug.

De tweede zondag in de Veertigdagentijd is er ieder jaar aan gewijd.

Je zou kunnen zeggen: we krijgen vandaag een voorproef van Pasen.

Het gevoel dat bij de evangelielezing past is zondermeer het gevoel van 'deze unieke ervaring, laten we die vasthouden'.

Het gevoel ook, dat GOD zo nabij is.

Ik was getroffen door die heel andere invalshoek die Eugen Drewermann beschrijft in zijn boek Beelden van verlossing, waarin hij het Marcusevangelie op de voet volgt.

Hij refereert aan het boek van de Franse Jodin Simone Weil: 'Attente de Dieu'. Dat boek baarde groot opzien, omdat het op

indrukwekkende wijze benadrukt hoe een bepaald soort depressie en vertwijfeling in wezen GOD dichterbij kan brengen dan een toestand waarin men het gewoon goed maakt.

Dat het ongeluk het voorhangsel van de alledaagse sleur en stompzinnigheid verscheurt, dat zich wel graag met de naam van GOD tooit, maar in werkelijkheid elke ernstige levensvraag toedekt.

3.

Hij zegt dat er bij het verschijnen van dat boek nogal wat verzet was en niet ten onrechte, want waarom zou GOD ons mensen alleen nabij zijn in de afgrond, en niet ook in het geluk?

Wanneer we het verhaal van de verheerlijking op de berg op de voet volgen, dan lukt het om al voor een groot deel aan te voelen hoe het kan staan met GOD en ons geluk.

Dat ogenblik dat beschreven wordt, waarop Jezus op de berg de wereld aan zijn voeten ziet liggen;

ver beneden hem ligt de benauwdheid die hem gewoonlijk omgeeft, de verstikkende aanwezigheid van mensen met hun plichten, taken, zorgen, en wat al niet die hem zozeer dreigen in te perken, dat hij nog nauwelijks tot zichzelf kan komen.

'Ver van alles, alleen' was Jezus op dat ogenblik met drie van zijn meest vertrouwde leerlingen, zegt Marcus nadrukkelijk.

Al die gevoelens bij elkaar gebracht:

dat je je vertrouwd voelt, veilig, met elkaar een gelukkig ogenblik beleeft, een zonovergoten bestaan... Dat verlangen dat we zo herkennen: Laat het blijvend zijn!

Misschien helpt het om naar de zon te kijken.

Toegegeven, je ziet dan iets tijdelijks. De zon is niet eeuwig, ze stevent hoe dan ook op de uitblussing af en toch straalt ze fabelachtig mooi.

En als de zon nu eens een tijdelijke gelijkenis was van het licht?

Zoals in de 36^e Psalm: 'In uw licht zien wij het licht'.

Hoe zou het zijn als we met de pracht van deze schepping leerden meekijken, naar de oorsprong ervan?!

Geluksmomenten. Er bestaan zulke 'stralende' ogenblikken van dien aard: als wij iemand in de ogen kijken en daarin het geluk zelf ons aankijkt, een blik, zo open en diep als een bron. Zo anders dan mensenogen met angstige blikken, verdrietig, zorgelijk. Vanuit dat alles moeten we net als Elia op gezette tijden de stilte opzoeken. Voor ons moderne mensen een zaak van levensbelang.

Het gebabbel moet opzij, de media moeten wijken. Ze moeten soms verdreven worden, desnoods met storm, aardbeving en vuur om ruimte te maken voor de levenwekkende stilte.

In die stilte kunnen onze verlangens opbloeien.

Verlangens naar schoonheid, stralende liefde, eeuwige heerlijkheid.

Verlangens naar wat GOD ons belooft; niet naar wat de reclame ons aansmeert.

Iedere keer als we de binnenkamer opzoeken en stil worden, beklimmen we een berg.

Veel zogenaamde belangrijke zaken komen ons daarboven irreëel voor. We krijgen uitzicht op wat blijvend is. Amen.

Genoeg

Bij 1 Koningen 19 : 9 – 18 en Psalm 16

Het was niet genoeg.

Elia had gedaan wat hij kon, maar het was niet genoeg gebleken.

De oude voorzitter verzuchtte regelmatig: het was niet genoeg, de kerk liep leeg.

De ouders wisten ook niet hoe het kwam dat de kinderen niet, nou ja, nauwelijks bij de kerk betrokken waren gebleven; het was kennelijk niet genoeg geweest.

De stemmen waren zo hard,
de meningen zo stekend scherp.

De stemmen van de mensen,
de stemmen van henzelf, of was het GOD die sprak?

Wees stil en luister goed,
de Heer komt in een zachte bries.

Hij spreekt niet eerst, Hij vraagt en luistert
en doet je recht.

Lied 16B (Taizé)

Behüte mich, Gott, ich vertraue dir. Behoed mij, o God, ik vertrouw op U.

Du zeigst mir den Weg zum Leben. U wijst mij de weg ten leven.

Bei dir ist Freude, Freude in Fülle. Bij U is vreugde, blijvende vreugde.

